

ΛΑΡΣ ΚΕΠΛΕΡ

Κυνηγός Κουνελιών

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΙΝΑΙ ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ και τα ακίνητα νερά του όρμου λαμπυρίζουν σαν καλογουαλισμένο ατσάλι. Οι πολυτελείς βίλες κοιμούνται, όμως πίσω από τους ψηλούς περιβόλους και θαμνοφράχτες οι πισίνες και οι κήποι φωτίζονται λαμπερά από τα εξωτερικά φώτα.

Ένας μεθυσμένος άντρας περπατάει στον παραθαλάσσιο δρόμο κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί. Σταματά μπροστά από ένα λευκό σπίτι που η μακρόστενη πρόσοψή του αντικρίζει τα νερά. Πολύ προσεκτικά, αφήνει το μπουκάλι στη μέση του δρόμου, δρασκελίζει το χαντάκι και σκαρφαλώνει στο μαύρο σφυρήλατο κιγκλίδωμα.

Διασχίζει τρεκλίζοντας το γκαζόν, έπειτα σταματά και, παραπατώντας, κοιτάζει τα μεγάλα παράθυρα, τις αντανάκλασεις από τα φώτα της βεράντας, το θαμπό περίγραμμα των επίπλων στο εσωτερικό.

Προχωρώντας ξανά προς το σπίτι χαιρετά έναν μεγάλο πορσελάνινο διακοσμητικό νάνο.

Σκοντάφτει στην προσπάθειά του να ανέβει στο ντεκ της πισίνας, χτυπάει το γόνατό του, αλλά παρ' όλα αυτά καταφέρνει να παραμείνει όρθιος.

Τα νερά λαμπυρίζουν σαν γαλάζιο γυάλινο φύλλο.

Ο άντρας στέκεται παραπατώντας στην άκρη της πισίνας, κατεβάζει το φερμουάρ του και αρχίζει να κατουράει, έπειτα πλησιάζει τα σκούρα μπλε επίπλα του κήπου και συνεχίζει κα-

ταβρέχοντας τα μαξιλάρια, τις σεζλόγκ και ένα στρογγυλό τραπέζι.

Αχνός σηκώνεται από τα ούρα του στον δροσερό αέρα.

Ανεβάζει το φερμουάρ του και παρακολουθεί ένα λευκό κουνέλι να χοροπηδά στο γκαζόν και να χάνεται κάτω από έναν θάμνο.

Χαμογελά, χάνει την ισορροπία του για λίγο κι έπειτα αρχίζει να προχωρά προς το σπίτι, περνά μπροστά από τις τζαμαρίες και στηρίζεται στην κουπαστή της βεράντας. Κάνει να κατέβει προς το γκαζόν, όταν σταματά και ξαναγυρίζει το κεφάλι του.

Το θολωμένο του μυαλό προσπαθεί να καταλάβει τι είδε μόλις.

Μία μαυροντυμένη φιγούρα με παράξενο πρόσωπο τον κοιτούσε διαπεραστικά.

Βρισκόταν άραγε μες στο σκοτεινό σπίτι, ή ήταν έξω και τον παρακολουθούσε στην αντανάκλαση της τζαμαρίας;

Παρασκευή 26 Αυγούστου

ΨΙΛΗ ΒΡΟΧΗ ΠΕΦΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΟΥΡΑΝΟ. Τα φώτα της πόλης σχηματίζουν μια φωτεινή άλω πάνω από τις στέγες. Έχει άπνοια και ένας ομιχλώδης θόλος καλύπτει την περιοχή του Γιούρσχολμ.

Δίπλα από τα ακίνητα νερά του Γκερμάνιαβικεν εκτείνεται άναρχα μια βίλα.

Στο εσωτερικό της, μια νεαρή γυναίκα διασχίζει το παρκέ και το περσικό χαλί επιφυλακτικά σαν ζώο.

Τη λένε Σοφία Στέφανσον.

Η αγωνία της την κάνει να παρατηρεί και τις παραμικρές λεπτομέρειες του δωματίου.

Στο μπράτσο του καναπέ υπάρχει ένα μαύρο τηλεκοντρόλ· μια κολλητική ταινία κρατάει την μπαταρία στη θέση της. Πάνω στο τραπέζι φαίνονται στρογγυλά σημάδια από νερό. Ένας παλιός λευκοπλάστης έχει κολλήσει στα μακριά κρόσσια του χαλιού.

Το πάτωμα τρίζει λες και υπάρχει κάποιος πίσω της που διασχίζει αθόρυβα τα δωμάτια.

Στα ψηλά τακούνια της και στις γραμμωμένες γάμπες της έχει πεταχτεί λάσπη από το βρεγμένο πέτρινο δρομάκι. Τα πόδια της παραμένουν μωύδη κι ας έχει σταματήσει το ποδόσφαιρο εδώ και δύο χρόνια.

Η Σοφία έχει κρύψει το σπρέι πιπεριού στο χέρι της, για να

μην το δει ο άντρας που την περιμένει. Λέει διαρκώς από μέσα της ότι η ίδια έχει επιλέξει αυτή την κατάσταση. Έχει τον έλεγχο και θέλει να βρísκεται εδώ.

Ο άντρας στέκεται δίπλα από μια πολυθρόνα και την παρακολουθεί να προχωρά με απροκάλυπτη λαγνεία.

Τα χαρακτηριστικά της Σοφίας είναι συμμετρικά, το σφιχτό περίγραμμα φανερώνει τη νεότητά της. Φοράει ένα γαλάζιο φόρεμα που αναδεικνύει τους γυμνούς ώμους της. Μια σειρά από υφασμάτινα κουμπάκια στολίζουν το ρούχο στο ύψος του στήθους. Η μικρή χρυσαφένια καρδιά στο μενταγιόν της ανεβοκατεβαίνει πάνω στην κλείδα της μαζί με τους σφυγμούς της που αυξάνουν.

Θα μπορούσε να πει ότι δεν αισθάνεται καλά, ότι πρέπει να πάει σπίτι. Κάτι τέτοιο μάλλον θα τον ενοχλούσε, αλλά δε θα έφερνε αντίρρηση.

Ο άντρας την κοιτάζει με μια πείνα που κάνει το στομάχι της να σφίγγεται από τον φόβο.

Η Σοφία έχει έντονα την αίσθηση πως τον έχει ξανασυναντήσει στο παρελθόν – ανώτερο στέλεχος σε κάποια επιχείρηση όπου είχε εργαστεί, ο πατέρας κάποιας συμμαθήτριας πριν χρόνια;

Σταματάει λίγα βήματα μακριά του, χαμογελά και νιώθει τον γρήγορο χτύπο της καρδιάς της. Σχεδιάζει να μείνει μακριά του μέχρι να αξιολογήσει από τις κινήσεις και το ύφος του τι σίι τύπος είναι.

Τα χέρια του δε θυμίζουν χέρια βίαιου άντρα: έχει κομμένα προσεκτικά τα νύχια και η απλή βέρα του είναι γρατζουνισμένη από τα χρόνια του έγγαμου βίου.

«Ωραίο σπίτι» του λέει διώχνοντας από το πρόσωπό της μια μπούκλα από τα μαλλιά της.

«Ευχαριστώ» της απαντά.

Δεν είναι πολύ πάνω από πενήντα, αλλά και πάλι κινείται με δυσκολία, όπως ένας γέρος άντρας στο παλιό του σπίτι.

«Πήρες ταξί για να έρθεις;» τη ρωτάει και ξεροκαταπίνει.

«Ναι» απαντά.

Μένουν ξανά σιωπηλοί. Το ρολόι στο διπλανό δωμάτιο χτυπάει δύο φορές με έναν απαλό μεταλλικό κρότο.

Λίγη γύρη στο χρώμα της σαφοράς πέφτει από έναν κρίνο σ' ένα βάζο.

Η Σοφία είχε συνειδητοποιήσει από μικρή ότι την ερέθιζαν οι σεξουαλικά φορτισμένες καταστάσεις. Της άρεσε να τη ζυγίζουν με το βλέμμα, η αίσθηση ότι την είχαν διαλέξει.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί;» τον ρωτά.

«Αποκλείεται να είχα ξεχάσει κάτι τέτοιο» της απαντά.

Τα αραιά γκριζόξανθα μαλλιά του είναι χτενισμένα πίσω. Το κουρασμένο του πρόσωπο γυαλίζει και το μέτωπό του έχει βαθιές αυλακιές.

«Συλλέγεις πίνακες;» τον ρωτά δείχνοντας με το κεφάλι τον τοίχο.

«Με ενδιαφέρει η ζωγραφική».

Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του την κοιτάζουν μέσα από γυαλιά ταρταρούγας. Εκείνη γυρίζει την πλάτη και, ρίχνοντας αθόρυβα το σπρέι πιπεριού στην τσάντα, πλησιάζει έναν μεγάλο πίνακα με επίχρυση κορνίζα.

Την ακολουθεί και στέκεται υπερβολικά κοντά της ανασαίνοντας από τη μύτη. Η Σοφία αιφνιδιάζεται όταν σηκώνει το δεξί του χέρι για να δείξει.

«Δέκατος ένατος αιώνας... Καρλ Γκούσταφ Χέλκβιστ» λέει σαν να δίνει διάλεξη. «Πέθανε νέος. Έζησε μια προβληματική ζωή, γεμάτη πόνο. Του έκαναν θεραπεία με ηλεκτροσόκ, αλλά ήταν καταπληκτικός ζωγράφος».

«Συναρπαστικό» απαντά εκείνη χαμηλόφωνα.

«Έτσι νομίζω» λέει ο άντρας και μετά πηγαίνει προς την τραπεζαρία.

Η Σοφία τον ακολουθεί κι ας αισθάνεται σαν να την οδηγούν σε παγίδα. Είναι λες και κλείνει πίσω της η έξοδος με μια νωθρή βραδύτητα, αποκόπτοντας λίγο λίγο τον δρόμο διαφυγής της.

Πέρα από την τραπεζαρία, η τεράστια αίθουσα είναι επιπλωμένη με καναπέδες και ντουλάπια. Σειρές παραθύρων με βιτρό βλέπουν έξω στα νερά.

Στην άκρη της οβάλ τραπεζαρίας, η Σοφία βλέπει δύο ποτήρια κόκκινο κρασί.

«Να σου προσφέρω ένα ποτήρι κρασί;» τη ρωτάει καθώς στρέφεται πάλι προς το μέρος της.

«Θα προτιμούσα λευκό, αν υπάρχει» απαντά εκείνη, ανήσυχη μήπως της έχει ρίξει υπνωτικό.

«Σαμπάνια;» της προτείνει, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από πάνω της.

«Μια χαρά».

«Τότε θα πιούμε σαμπάνια».

Όταν η Σοφία επισκέπτεσαι το σπίτι ενός παντελώς αγνώστου, κάθε δωμάτιο μπορεί να είναι μια παγίδα, κάθε αντικείμενο ένα όπλο.

Κανονικά προτιμά τα ξενοδοχεία, επειδή τουλάχιστον εκεί υπάρχει η πιθανότητα κάποιος να την ακούσει αν χρειαστεί να καλέσει σε βοήθεια.

Τον ακολουθεί προς την κουζίνα, όταν ακούει έναν αλλόκοτο, διαπεραστικό ήχο. Δεν μπορεί να καταλάβει από πού έρχεται. Ο άντρας μοιάζει να μην τον έχει προσέξει, όμως εκείνη σταματά και γυρίζει να κοιτάξει τα σκοτεινά παράθυρα. Κάτι ετοιμάζεται να πει, όταν ακούγεται ένας πολύ ευκρινής ήχος, σαν ένα παγάκι που πέφτει με κρότο μέσα σε ποτήρι.

«Είσαι σίγουρος ότι είμαστε μόνοι;» τον ρωτά.

Θα μπορούσε να βγάλει τα παπούτσια της και να τρέξει στην εξώπορτα αν συνέβαινε κάτι. Είναι πιο ευκίνητη απ' αυτόν και, αν έπρεπε να το βάλει στα πόδια, αφήνοντας το πανωφόρι της εκεί που βρίσκεται κρεμασμένο, θα κατάφερε να βγει έξω.

Στέκεται στην πόρτα της κουζίνας καθώς εκείνος βγάζει ένα μπουκάλι Bollinger από έναν συντηρητή κρασιών. Ο άντρας το ανοίγει και βάζει σε δύο μακρόστενα ποτήρια, περιμένει να κατακάτσουν οι φυσαλίδες και μετά τα γεμίζει μέχρι πάνω, προτού πάει προς το μέρος της.

Η ΣΟΦΙΑ ΠΙΝΕΙ ΑΡΓΑ τη σαμπάνια. Αφήνει τη γεύση να γεμίσει το στόμα της, ακούει τις φυσαλίδες που σκάνε μες στο ποτήρι. Κάτι την κάνει να στρέψει ξανά το βλέμμα της στα παράθυρα. Ένα ελάφι μάλλον, σκέφτεται. Έξω είναι σκοτεινά. Στην αντανάκλαση βλέπει το αυστηρό περίγραμμα της κουζίνας και την πλάτη του άντρα.

Εκείνος υψώνει το ποτήρι του ξανά και πίνει. Το χέρι του τρέμει αμυδρά όταν δείχνει προς το μέρος της.

«Ξεκούμπωσε λίγο το φόρεμά σου» της λέει με αδύναμη φωνή.

Η Σοφία αδειάζει το ποτήρι της, κοιτάζει το σημάδι από το κραγιόν της στο χείλος και το αφήνει στο τραπέζι, προτού ξεκουμπώσει παιχνιδιάρικα το πάνω κουμπί.

«Φοράς σουτιέν» της λέει.

«Ναι» απαντά και ξεκουμπώνει το δεύτερο κουμπί.

«Τι νούμερο;»

«Εξήντα C».

Ο άντρας παραμένει στη θέση του και την παρακολουθεί με ένα χαμόγελο, η Σοφία νιώθει να την τρώνε οι μασχάλες της καθώς αρχίζει να ιδρώνει.

«Τι εσώρουχο φοράς;»

«Γαλάζιο, μεταξωτό».

«Να το δω;»

Διστάζει και αυτός το προσέχει.

«Με συγχωρείς» της λέει βιαστικά. «Μήπως τα λέω λίγο απότομα; Αυτό είναι;»

«Καλύτερα μάλλον να κανονίσουμε πρώτα την πληρωμή» του απαντά, προσπαθώντας να ακουστεί σοβαρή και χαλαρή μαζί.

«Καταλαβαίνω» της λέει απότομα.

«Καλύτερα να το βγάλουμε από τη...»

«Θα τα πάρεις τα λεφτά σου» τη διακόπτει, με ένα ίχνος ενόχλησης στη φωνή του.

Όποτε βλέπει τους μόνιμους πελάτες της, τα πράγματα κυλάνε συνήθως πολύ ομαλά –ευχάριστα, ακόμα ακόμα–, αλλά οι καινούριοι πάντοτε της προκαλούν νευρικότητα. Ανησυχεί γιατί της έχουν συμβεί διάφορα στο παρελθόν, όπως ο πατέρας των διδύμων στο Τέμπι που τη δάγκωσε στον λαιμό και την κλείδωσε στο γκαράζ.

Διαφημίζει τις υπηρεσίες της στις Ροζ αγγελίες και στα Κορίτσια της Στοκχόλμης. Οι περισσότεροι που έρχονται σε επαφή μαζί της αποδεικνύονται χάσιμο χρόνου. Πολύ χυδαία γλώσσα, υποσχέσεις για καταπληκτικό σεξ, απειλές βίας.

Εμπιστεύεται πάντα το ένστικτό της όταν αρχίζει να αλληλολογραφεί με κάποιον καινούριο. Το δικό του μέιλ ήταν καλογραμμένο: αρκετά ντόμπρο, χωρίς όμως να γίνεται θρασύ. Είπε πως λεγόταν Βίλλε, ο αριθμός τηλεφώνου του είχε φραγή και ζούσε σε μια ωραία περιοχή.

Στο τρίτο μέιλ τής εξήγησε τι ήθελε να της κάνει και πόσα ήταν πρόθυμος να πληρώσει.

Αυτό η Σοφία το εξέλαβε ως προειδοποίηση.

Αν κάτι ακούγεται πολύ καλό για να είναι αληθινό, τότε κάτι δεν πάει καλά. Το τζάμπα πέθανε, και καλύτερα να χάσεις μια γενναιόδωρη προσφορά παρά να θέσεις σε κίνδυνο τον εαυτό σου.

Και πάλι, τώρα είναι εδώ.

Ο άντρας επιστρέφει και της δίνει έναν φάκελο. Η Σοφία μετράει στα γρήγορα τα χρήματα και τα βάζει στην τσάντα της.

«Σου είναι αρκετά για να μου δείξεις το εσώρουχό σου;» της λέει.

Εκείνη χαμογελάει ζεστά, πιάνει απαλά τις δύο άκρες του φορέματός της και το σηκώνει αργά πάνω από τα γόνατα. Το στρίψωμα τρίβεται πάνω στο νάιλον καλσόν. Κοντοστέκεται και τον κοιτάζει.

Αυτός δε συναντά το βλέμμα της, μόνο κοιτάζει ανάμεσα στα πόδια της καθώς εκείνη σηκώνει σιγά σιγά το φόρεμα μέχρι τη μέση. Το μεταξωτό εσώρουχό της λαμπυρίζει σαν μαργαριτάρι πάνω από τους απαλούς μηρούς της.

«Το έχεις ξυρισμένο;» τη ρωτάει, και η φωνή του είναι κάπως πιο βραχνή.

«Έχω κάνει κερί».

«Σε όλο;»

«Ναι».

«Πρέπει να πόνεσε» λέει, και ακούγεται να τον ενδιαφέρει ειλικρινά.

«Το συνηθίζεις» του απαντά με ένα κούνημα του κεφαλιού.

«Όπως πολλά στη ζωή» ψιθυρίζει εκείνος.

Αφήνει το φόρεμά της να πέσει ξανά και, καθώς το στρώνει πάνω στους μηρούς της, αρπάζει την ευκαιρία για να σκουπίσει τον ιδρώτα από τις παλάμες της.

Παρόλο που έχει τα χρήματα στο χέρι, αρχίζει να νιώθει πάλι νευρικότητα.

Πιθανόν επειδή την πλήρωσε πάρα πολλά, το πενταπλάσιο από κάθε άλλον προηγούμενο πελάτη.

Σε ένα από τα μείλ τής εξήγησε πως ήταν διατεθειμένος να πληρώσει παραπάνω για την εχεμύθειά της και για τις ιδιαίτερες επιθυμίες του, αλλά αυτό ξεπερνούσε κατά πολύ την καθορισμένη τιμή της.

Όταν της έγραψε τι ήθελε να κάνει, δεν της φάνηκε και τόσο τρομερό.

Θυμάται έναν άντρα με ανήσυχο βλέμμα ο οποίος φορούσε τα εσώρουχα της μητέρας του και ήθελε από εκείνη να τον κλοτσάει στον καβάλο. Την πλήρωσε για να τον κατοικήσει καθώς κείτονταν στο πάτωμα και έκλαιγε από τον πόνο, αλλά η Σοφία δεν μπόρεσε να το κάνει. Πήρε απλώς τα λεφτά και έφυγε.

«Ο κόσμος ερεθίζεται από κάθε λογής πράγματα» λέει ο Βίλλε με ένα αμήχανο χαμόγελο. «Προφανώς δεν μπορείς να πιέσεις κανέναν... Εννοώ, για κάποια πράγματα πρέπει να πληρώσεις. Δεν περιμένω ότι απολαμβάνεις πραγματικά αυτό που κάνεις».

«Αναλόγως, αλλά καμιά φορά το απολαμβάνω αν ο άντρας είναι ευγενικός» λέει εκείνη ψέματα.

Εννοείται πως η Σοφία υπόσχεται απόλυτη εχεμύθεια στη διαφήμισή της, αλλά για να προφυλαχθεί παίρνει ακόμα ένα μέτρο ασφαλείας. Στο σπίτι της κρατά ατζέντα με τα ονόματα και τις διευθύνσεις των πελατών με τους οποίους έχει ραντεβού, έτσι ώστε να μπορέσουν να τη βρουν αν ποτέ εξαφανιστεί.

Εξάλλου η Ταμάρια συνάντησε μια φορά τον Βίλλε, λίγο πριν εγκαταλείψει το επάγγελμα της συνοδού, παντρευτεί και μετακομίσει στο Γκέτεμποργκ. Η Σοφία ξέρει πως η Ταμάρια θα είχε αναρτήσει μια προειδοποίηση στο φόρουμ των εργαζομένων στο σεξ αν της είχε συμπεριφερθεί ανάρμοστα.

«Αρκεί να μη με βρίσκεις αηδιαστικό και αποκρουστικό» λέει ο άντρας πλησιάζοντάς την με ένα βήμα. «Θέλω να πω, είσαι τόσο όμορφη, κι εγώ είμαι... να, ξέρω πώς μοιάζω. Βλεπόμεν όταν ήμουν στην ηλικία σου, αλλά...»

«Και τώρα ωραίος δείχνεις» τον διαβεβαιώνει.

Η Σοφία σκέφτεται όλες τις φορές που έχει ακούσει να λένε πως οι συνοδοί πρέπει να είναι σαν τους ψυχολόγους, αλλά οι περισσότεροι άντρες που συναντά ποτέ δε μιλάνε για τα προσωπικά τους.

«Πάμε επάνω στο υπνοδωμάτιο;» ρωτάει ανάλαφρα ο Βίλλε.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ στη φαρδιά ξύλινη σκάλα, ενώ σκέφτεται πόσο πολύ θέλει να κατοικήσει. Λεπτές μπρούντζινες βέργες σε κάθε σκαλοπάτι κρατάνε στη θέση της την απαλή μοκέτα. Το φως από τον μεγάλο πολυέλαιο αντανακλά πάνω στο βερνίκι της κουπαστής.

Το αρχικό σχέδιο της Σοφίας ήταν να επικεντρωθεί σε αποκλειστικούς πελάτες, αυτούς που ήταν έτοιμοι να πληρώσουν παραπάνω για μια ολόκληρη βραδιά, που ήθελαν συντροφιά σε ένα πάρτι ή μια εκδρομή.

Στα τρία χρόνια που εργάζεται ως συνοδός ίσως να της έχουν τύχει καμιά εικοσιπενταριά δουλειές σαν αυτή, αλλά οι περισσότεροι πελάτες της θέλουν απλώς να τους πάρει μια πίπα μετά το γραφείο, προτού γυρίσουν σπίτι στις οικογένειές τους.

Η κύρια κρεβατοκάμαρα είναι καλοφωτισμένη· δεσπόζει ένα επιβλητικό διπλό κρεβάτι με ωραία γκριζα μεταξωτά σεντόνια.

Στην πλευρά όπου κοιμάται η σύζυγος, βρίσκεται ένα μυθιστόρημα της Λένας Άντερσον και ένα βαζάκι με μια ακριβή κρέμα χεριών, και στην πλευρά του Βίλλε ένα iPad με δαχτυλιές πάνω στο σκούρο τζάμι.

Της δείχνει τα μαύρα δερμάτινα λουριά που έχει ήδη δέσει γύρω από τους στύλους του κρεβατιού. Η Σοφία προσέχει ότι δεν είναι καινούρια, οι ζάρες έχουν σκάσει ανά σημεία και το χρώμα έχει αρχίσει να ξεφλουδίζει.

Το δωμάτιο ξαφνικά σείεται και γυρίζει δυο φορές. Η Σοφία κοιτάζει τον άντρα, αλλά αυτός δείχνει ατάραχος.

Στις άκρες του στόματός του έχει λευκά σημάδια από οδοντόκρεμα.

Η σκάλα τρίξει και ο Βίλλε ρίχνει μια ματιά προς τον διάδρομο προτού στρέψει το βλέμμα του πάλι σε αυτήν.

«Πρέπει να μπορώ να σε εμπιστευθώ ότι θα με λύσεις ότα σου πω» της λέει καθώς ξεκουμπώνει το πουκάμισό του. «Πρέπει να είμαι σίγουρος ότι δε θα δοκιμάσεις να με ληστέψεις ή ότι θα το βάλεις στα πόδια τώρα που έχεις τα χρήματα».

«Και βέβαια» απαντάει.

Ξανθές τρίχες καλύπτουν το στέρνο του και προσπαθεί να ρουφήξει την κοιλιά του ενόσω τον κοιτάζει.

Η Σοφία σκέφτεται ότι μπορεί να ζητήσει να πάει στο μπάνιο μόλις τον δέσει. Η κρεβατοκάμαρα έχει δική της τουαλέτα. Η πόρτα είναι ανοιχτή και από τον καθρέφτη διακρίνεται η ντουζιέρα και ένα κομμάτι από το χρυσό μωσαϊκό του τοίχου.

«Θέλω να με δέσεις χωρίς να βιάζεσαι – δε μου αρέσει η βία ή η πίεση» της λέει.

Η Σοφία γνέφει καταφατικά και βγάζει τα παπούτσια της. Νιώθει πάλι να ζαλίζεται όταν ανασηκώνεται. Κοιτάζοντάς τον στα μάτια υψώνει το φόρεμά της ως τον αφαλό. Γλιστρά τους αντίχειρές της κάτω από το λάστιχο του καλσόν της και αρχίζει να το κατεβάζει. Η αίσθηση της συμπίεσης χαλαρώνει, καθώς το λεπτό ύφασμα μαζεύεται γύρω από τις γάμπες της.

«Μήπως θα προτιμούσες να σε δέσω εγώ;» τη ρωτάει χαμογελώντας με την πρότασή του.

«Όχι, ευχαριστώ» απαντά εκείνη ενώ αρχίζει να ξεκουμπώνει το φόρεμά της.

«Είναι αρκετά βολικά, πίστεφέ με» της λέει τραβώντας απαλά ένα λουρί.

«Δεν κάνω τέτοια πράγματα» του αποκρίνεται ζωηρά.

«Ποτέ δεν έχω δοκιμάσει να δέσω κάποιον... Είμαι έτοιμος να διπλασιάσω την αμοιβή σου αν το κάνεις» λέει με ένα γελάκι, λες και η σκέψη τον εκπλήσσει και τον ευχαριστεί.

Τα χρήματα που της προσφέρει τώρα είναι περισσότερα απ' όσα βγάζει σε δύο μήνες, αλλά της φαίνεται υπερβολικά επικίνδυνο να βρεθεί δεμένη.

«Λοιπόν, τι λες;» τη ρωτά και της χαμογελάει.

«Όχι».

«Εντάξει» λέει εκείνος βιαστικά και αφήνει το λουρί.

Η αγκράφα κουδουνίζει καθώς χτυπά στον στύλο.

«Θέλεις να γδυθώ τελείως;»

«Περίμενε λίγο» της απαντά και της ρίχνει μια περίεργα διερευνητική ματιά.

«Πειράζει να χρησιμοποιήσω το μπάνιο;»

«Σε λιγάκι». Ακούγεται σαν να προσπαθεί να ελέγξει την αναπνοή του.

Η Σοφία νιώθει τα χείλια της παράξενα δροσερά. Όταν φέρνει το χέρι στο στόμα της, βλέπει στο πρόσωπό του να διαγράφεται ένα πλατύ χαμόγελο.

Την πλησιάζει, της πιάνει σφιχτά το πιγούνι και τη φτύνει κατάμουτρα.

«Τι κάνεις;» τον ρωτάει, νιώθοντας ένα κύμα ζάλης να κατακλύζει το κεφάλι της.

Ξαφνικά τα πόδια της λυγίζουν και σωριάζεται με τόση δύναμη στο πάτωμα, που δαγκώνει τη γλώσσα της. Γλιστράει στο πλάι, ενώ το στόμα της γεμίζει αίμα, και τον βλέπει όρθιο από πάνω της να ξεκουμπώνει το κοτλέ παντελόνι του.

Η Σοφία δεν έχει τη δύναμη να συρθεί για να φύγει. Ακουμπά το μάγουλό της στο πάτωμα και βλέπει μια φόφια μύγα στη σκόνη κάτω από το κρεβάτι. Η καρδιά της χτυπάει τόσο δυνατά, που την ακούει υπόκωφα στα αυτιά της. Συνειδητοποιεί ότι της έχει ρίξει ναρκωτικό.

«Μη. Μη το κάνεις» λέει με κομμένη την ανάσα πριν κλείσει τα μάτια της.

Προτού η Σοφία χάσει τις αισθήσεις της, της περνά από το μυαλό ότι μπορεί να τη δολοφονήσει και πως ίσως αυτό να είναι το τελευταίο πράγμα που θα ζήσει ποτέ.

Η ΣΟΦΙΑ ΞΥΠΝΑΕΙ ΒΗΧΟΝΤΑΣ. Θυμάται ξαφνικά πού βρίσκεται. Είναι δεμένη στο κρεβάτι του Βίλλε. Δερμάτινα λουριά την κρατάνε ακινητοποιημένη ανάσκελα. Την έχει δέσει τόσο σφιχτά, που οι μύες στα πόδια και στα χέρια της την τραβάνε. Οι καρποί της καίνε και τα δάχτυλά της είναι παγωμένα.

Το στόμα της είναι κατάξερο, νιώθει τη γλώσσα της πρησμένη και τραχιά.

Τα πόδια της είναι διάπλατα ανοιχτά και το φόρεμά της έχει ανέβει γύρω από τη μέση της.

Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό, σκέφτεται.

Ο τύπος πρέπει να είχε ρίξει ναρκωτική ουσία σε κάποιον από τα ποτήρια της σαμπάνιας όσο ήταν ακόμα στο ντουλάπι.

Από το διπλανό δωμάτιο η Σοφία ακούει μια τηλεφωνική συζήτηση που μοιάζει να είναι επαγγελματική. Μιλάει κάποιος που είναι συνηθισμένος να έχει το πάνω χέρι.

Προσπαθεί να σηκώσει το κεφάλι της για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, να δει αν είναι νύχτα ή πρωί, αλλά δεν μπορεί. Ο πόνος στα χέρια της είναι αφόρητος.

Σκέφτεται ότι δεν έχει ιδέα πόση ώρα κείτεται εκεί, όταν μπαίνει ο Βίλλε στο δωμάτιο.

Φόβος κυριεύει την καρδιά της. Νιώθει να πνίγεται και τους παλμούς της να ανεβαίνουν.

Αυτό που οπωσδήποτε δεν έπρεπε να συμβεί έχει συμβεί.

Προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία της, σκέφτεται ότι

πρέπει να του πιάσει την κουβέντα. Πρέπει να τον κάνει να καταλάβει ότι έχει διαλέξει το λάθος κορίτσι, αλλά ότι θα κρατήσει το στόμα της κλειστό έτσι και την αφήσει να φύγει αμέσως.

Υπόσχεται στον εαυτό της ότι θα παρατήσει τη δουλειά της συνοδού, κάτι που κάνει εδώ και πάρα πολύ καιρό, ξοδεύοντας τα χρήματά της σε πράγματα που δε χρειάζεται.

Ο άντρας την κοιτάζει με την ίδια πείνα που είχε πριν. Εκείνη προσπαθεί να πάρει μια χαλαρή έκφραση. Το 'ξερε από την αρχή ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αλλά αντί να γυρίσει να φύγει, αγνόησε το ένστικτό της. Είχε κάνει ένα ολέθριο λάθος.

«Είπα όχι σε αυτό» λέει με συγκροτημένη φωνή.

«Εντάξει» απαντά εκείνος με ένα αργό χαμόγελο και αφήνει το βλέμμα του να περιπλανηθεί σε όλο της το σώμα.

«Γνωρίζω κορίτσια που δεν έχουν πρόβλημα να το κάνουν αυτό. Μπορώ να σε φέρω σε επαφή μαζί τους αν θέλεις».

Εκείνος δεν απαντά, μόνο ανασαίνει βαριά από τη μύτη και πηγαίνει στην άκρη του κρεβατιού, ανάμεσα στα πόδια της. Νιώθει ξαφνικά όλο της το σώμα να ιδρώνει και προσπαθεί να προετοιμάσει τον εαυτό της γι' αυτό που έρχεται.

«Αυτό είναι σεξουαλική επίθεση, το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Χωρίς να απαντήσει, εκείνος σπρώχνει τα γυαλιά του ψηλά στη μύτη και την κοιτάζει με μεγάλο ενδιαφέρον.

«Αυτό με κάνει να αισθάνομαι πολύ άβολα και ότι βιαιοπραγείς σε βάρος μου» ξεκινά να λέει η Σοφία, αλλά σταματά όταν η φωνή της αρχίζει να τρέμει.

Πιέζει τον εαυτό της να παίρνει πιο αργές ανάσες, να μη δείχνει φοβισμένη, να μην παρακαλέσει. Τι θα είχε κάνει η Ταμάρα; Βλέπει μπροστά της το πρόσωπο της φίλης της με τις φακίδες, το αμυδρά χλευαστικό χαμόγελό της, τη σκληράδα στο βλέμμα.

«Έχω σημειώσει τα στοιχεία σου σε μια ατζέντα στο διαμέρισμά μου» του λέει κοιτάζοντάς τον κατάματα.

«Τι στοιχεία;» ρωτάει αδιάφορα.

«Το όνομά σου, που μάλλον είναι ψεύτικο, αλλά και τη διεύθυνση εδώ, το μείλ σου, την ώρα του ραντεβού μας...»

«Άρα τώρα ξέρω» λέει και γνέφει καταφατικά.

Το στρώμα κουνιέται καθώς αρχίζει να μπουσουλάει στο κρεβάτι προς το μέρος της. Σταματάει ανάμεσα στους μηρούς της, ταλαντεύεται και μετά πιάνει το εσώρουχό της και το τραβάει. Δε σκίζεται, και ο ώμος της πονάει λες και έχει πάθει εξάρθρωση.

Ο άντρας τραβάει ξανά με τα δύο χέρια. Τσούζει καθώς το κιλοτάκι της τρίβεται πάνω στους γοφούς της, αλλά οι ενισχυμένες ραφές δε σκίζονται.

Εκείνος ψιθυρίζει κάτι χαμηλόφωνα και μετά την αφήνει στο κρεβάτι.

Το στρώμα κουνιέται ξανά και η Σοφία νιώθει να παθαίνει κράμπα στους μηρούς της.

Από το μυαλό της περνάει φευγαλέα η προπόνηση στο ποδόσφαιρο, πώς καταλάβαινε ότι επρόκειτο να την πιάσει κράμπα, οι γάμπες της που σφίγγονταν καθώς προσπαθούσε να βγάλει από τα καρφάκια των παπουτσιών σβόλους λάσπης.

Τα αναφοκοκκινισμένα πρόσωπα των φίλων της. Η φασαρία των αποδυτηρίων, η μυρωδιά του ιδρώτα, της αλοιφής για εντριβές και του αποσμητικού.

Πώς βρέθηκε εδώ; Πώς κατέληξε έτσι;

Προσπαθεί να μην κλάψει. Νιώθει πως θα ξοφλήσει έτσι και δείξει φόβο.

Ο άντρας επιστρέφει με ένα ψαλιδάκι, κόβει το εσώρουχο στο πλάι και το τραβάει.

«Υπάρχει πολύς κόσμος που είναι πρόθυμος να τον δέσουν» λέει η Σοφία. «Γνωρίζω...»

«Δε θέλω κορίτσια που είναι πρόθυμα να το κάνουν» τη διακόπτει πετώντας το εσώρουχό της στο κρεβάτι πλάι της.

«Εννοώ, υπάρχουν κορίτσια που ερεθίζονται να τα δένουν».

«Κακώς ήρθες εδώ» της δηλώνει απερίφραστα.

Η Σοφία δεν μπορεί πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της και αρχίζει να κλαίει. Τεντώνει την πλάτη της και τραβάει τόσο δυ-

νατά τα λουριά, που σκίζεται η επιδερμίδα της και αίμα αρχίζει να στάζει χαμηλά στο δεξί της μπράτσο.

«Μην το κάνεις» λέει με αναφιλητά.

Ο άντρας βγάζει το πουκάμισό του, το πετάει στο πάτωμα, κατεβάζει το παντελόνι του και βάζει ένα προφυλακτικό στη χαλαρή του στύση.

Γονατίζει στο κρεβάτι και η Σοφία μπορεί να μυρίσει το καουτσούκ στα δάχτυλά του καθώς της χώνει το σκισμένο εσώρουχο της στο στόμα. Της έρχεται αναγούλα και θέλει να κάνει εμετό. Η γλώσσα της είναι κατάξερη και δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά της. Ο άντρας ζουλάει το ένα στήθος της μέσα από το φόρεμα και μετά ξαπλώνει βαρύς πάνω της.

Η Σοφία κατουριέται από τον φόβο και μια ζεστή λιμνούλα από ούρα απλώνεται από κάτω της.

Όταν προσπαθεί να μπει με τη βία μέσα της, εκείνη γυρίζει απότομα στο πλάι και τον σπρώχνει με τον γοφό της.

Μία στάλα ιδρώτα πέφτει από τη μύτη του στο μέτωπό της.

Την πιάνει από τον λαιμό, την κοιτάζει στα μάτια, σφίγγει τη λαβή του και ξαπλώνει πάλι πάνω της. Το βάρος του την κάνει να βουλιάξει στο στρώμα και οι μηροί της ανοίγουν πιο πολύ. Οι αστράγαλοί της τσούζουν και οι στύλοι του κρεβατιού τρίζουν.

Πασχίζει να πάρει ανάσα τινάζοντας το κεφάλι της, ώσπου τα καταφέρνει.

Εκείνος σφίγγει τη λαβή του στον λαιμό της και η όρασή της αρχίζει να θολώνει. Το δωμάτιο χάνεται, καθώς τον νιώθει που προσπαθεί με τη βία να μπει μέσα της. Η Σοφία παλεύει να γυρίσει στο πλάι, αλλά είναι αδύνατον, αυτό θα συμβεί ούτως ή άλλως. Δεν μπορεί να παραμείνει μες στο σώμα της, πρέπει να σκεφτεί κάτι άλλο. Στιγμιότυπα από το παρελθόν περνάνε αστραπιαία από το μυαλό της, δροσερά απογεύματα στο μεγάλο γήπεδο ποδοσφαίρου, ακανόνιστες ανάσες, αχνός μπροστά στο στόμα της, η ησυχία κοντά στη λίμνη, το παλιό σχολείο στο Μπολστάνες.

Ο προπονητής δείχνει την μπάλα, φυσάει τη σφυρίχτρα, και μετά σιωπή.

Η λαβή στον λαιμό της εξαφανίζεται, η Σοφία φτύνει το εσώρουχο από το στόμα της και βαριανασαινει ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της.

Κάποιος χτυπάει από κάτω το κουδούνι.

Την πιάνει από το πιγούνι και την πιέζει να ανοίξει το στόμα της, μετά χώνει πάλι το εσώρουχο μέσα και τη Σοφία την πιάνει ξανά αναγούλα, ανασαίνοντας από τη μύτη, χωρίς να μπορεί να καταπιεί.

Το κουδούνι χτυπάει ξανά.

Ο άντρας τη φτύνει και σηκώνεται από το κρεβάτι, ανεβάζει το παντελόνι του και παίρνει το πουκάμισό του προτού βγει από το δωμάτιο.

Μόλις φεύγει, η Σοφία τραβά το δεξί της χέρι όσο πιο δυνατά μπορεί, χωρίς να σκέφτεται τις συνέπειες.

Αισθάνεται έναν διαπεραστικό πόνο, αλλά το χέρι της βγαίνει από το λουρί.

Μόνο το εσώρουχο στο στόμα της την εμποδίζει να μην ουρλιάξει.

Κοντεύει να λιποθυμήσει και όλο της το σώμα τρέμει από τον πόνο. Μπορεί να έχει σπάσει τον αντίχειρά της και αισθάνεται πως έχει σκιστεί ο σύνδεσμος. Το δέρμα της μοιάζει με παλιό γάντι και αίμα τρέχει στο χέρι της. Τραβάει το εσώρουχο από το στόμα της.

Σιγοκλαίει προσπαθώντας να χαλαρώσει το λουρί γύρω από τον αριστερό καρπό της. Τα δάχτυλά της όλο γλιστρούν, αλλά τελικά καταφέρνει να λύσει την αγκράφα. Τραβάει γρήγορα το λουρί μέσα από το κούμπωμα και μετά ανασηκώνεται για να βγάλει τα δεσμά από τους αστραγάλους της.

Σηκώνεται με ασταθείς κινήσεις, κρατώντας το πληγωμένο χέρι της πάνω στην κοιλιά της, και αρχίζει να βαδίζει στην παχιά μοκέτα. Το κεφάλι της σφυροκοπά από το σοκ και τον πόνο. Αισθάνεται μουνδιασμένα τα πόδια της και το φόρεμά της στο πίσω μέρος είναι βρεγμένο και παγωμένο.

Βγαίνει προσεκτικά από το υπνοδωμάτιο και διασχίζει αθόρυβα τον διάδρομο.

Σταματάει λίγο πριν τη σκάλα. Ακούγοντας και μια άλλη φωνή από κάτω, σκέφτεται να φωνάξει για βοήθεια. Δεν μπορεί να ακούσει τι λέει ο άλλος άντρας και έτσι πλησιάζει προσεκτικά. Στην κουπαστή κρέμονται ρούχα από το στεγνοκαθαριστήριο. Μέσα από το λεπτό πλαστικό βλέπει μπόγους από ολόιδια λευκά πουκάμισα.

Ξεροβήχει προσεκτικά, έτοιμη να φωνάξει για βοήθεια, όταν συνειδητοποιεί πως ο άλλος άντρας δε βρίσκεται μες στο σπίτι. Η φωνή του έρχεται από την ενδοσυνεννόηση. Ένας κούριερ που ζητάει από τον Βίλλε να του ανοίξει την αυλόθυρα. Εκείνος λέει ότι θα πρέπει να ξανάρθει άλλη φορά, έπειτα αφήνει το ακουστικό και πηγαίνει πάλι προς τη σκάλα.

Η Σοφία ζαλίζεται, αλλά καταφέρνει να παραμείνει όρθια. Τα πέλματά της έχουν μυρμηγκιάσει, καθώς το αίμα αρχίζει πάλι να ρέει κανονικά.

Οπισθοχωρεί. Το πάτωμα τρίζει κάτω από τα πόδια της, κοιτάζει γύρω της και βλέπει ένα μεγαλύτερο δωμάτιο πιο πέρα στον διάδρομο με προσωπογραφίες στους τοίχους. Σκέφτεται να τρέξει εκεί μέσα και να ανοίξει το παράθυρο φωνάζοντας για βοήθεια, αλλά συνειδητοποιεί ότι δεν έχει χρόνο.

Η ΣΟΦΙΑ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΒΙΑΣΤΙΚΑ τον διάδρομο προσπερνώντας τη σκάλα, ώσπου φτάνει στη στενή πόρτα μιας αποθήκης. Πιάνει το χερούλι και τραβάει.

Κλειδωμένη.

Μέσα από τα γυαλάκια του πολυέλαιου, παρατηρεί τον άντρα που ανεβαίνει τα σκαλιά.

Σύντομα θα την έχει προφτάσει.

Πηγαίνει πίσω προς τη σκάλα και κάθετα ανακούρκουδα στο πάτωμα, τα πουκάμισα από το στεγνοκαθαριστήριο την κρύβουν. Αν κοιτάξει κατευθείαν προς το μέρος της, θα τη δει, αν όμως απλώς την προσπεράσει, τότε η Σοφία θα έχει μερικά δευτερόλεπτα προβάδισμα.

Το χέρι της πονάει τόσο πολύ, που τρέμει, ενώ ο λαιμός και ο λάρυγγάς της είναι πρησμένοι.

Τα σκαλοπάτια είναι παλιά και φθαρμένα και η σκάλα τρίζει. Τον βλέπει ανάμεσα από τα κάγκελα και ζαρώνει προς τα πίσω προσεκτικά.

Ο Βίλλε φτάνει στον διάδρομο και πηγαίνει προς το υπνοδωμάτιο χωρίς να προσέξει το αίμα που έχει αφήσει η Σοφία στη μοκέτα.

Εκείνη σηκώνεται και παρακολουθεί την πλάτη και τον ηλιοκαμένο αυχένα του καθώς μπαίνει στο υπνοδωμάτιο.

Πηγαίνει αθόρυβα στη σκάλα και αρχίζει να την κατεβαίνει τρέχοντας.

Καταλαβαίνει ότι ο Βίλλε έχει γυρίσει και την έχει δει, διότι την έχει πάρει ήδη στο κατόπι.

Τα βροντερά του βήματα γίνονται όλο και πιο γρήγορα.

Πιάνει με το καλό της χέρι τα ματωμένα δάχτυλά της που πάλλονται δυνατά.

Το μόνο που ξέρει είναι ότι πρέπει να βγει από το σπίτι. Ορμά στον μακρύ διάδρομο ακούγοντας τα σκαλιά πίσω της να τρίζουν δυνατά, καθώς ο άντρας την ακολουθεί.

«Δεν έχω χρόνο για τέτοια!» της φωνάζει.

Η Σοφία τρέχει πάνω σε ένα στενό χαλάκι προς την πόρτα, σκοντάφτει σε ένα ζευγάρι παπούτσια, χωρίς όμως να πέσει.

Η ένδειξη στο σύστημα συναγερμού δίπλα στην εξώπορτα είναι φωτεινή.

Τα δάχτυλά της είναι τόσο υγρά από το αίμα, που ο σύρτης γλιστράει από το χέρι της. Τα σκουπίζει στο φόρεμα και ξαναδοκιμάζει, και τούτη τη φορά τα καταφέρνει. Κατεβάζει το χερούλι και σπρώχνει την πόρτα με τον ώμο της, αλλά είναι κλειδωμένη. Πανικόβλητη ρίχνει γρήγορες ματιές γύρω της ψάχνοντας να βρει τα κλειδιά. Τα παρατάει τελικά και μπαίνει τρέχοντας από τις διπλές πόρτες στο καθιστικό.

Κάτι μεταλλικό χτυπάει στο έδαφος σε ένα άλλο δωμάτιο.

Απομακρύνεται από τα μεγάλα παράθυρα. Το μαύρο τζάμι αντανακλά τη φιγούρα της με φόντο τον ανοιχτόχρωμο τοίχο πίσω της.

Τον ακούει που έρχεται, έτσι πηγαίνει πάλι προς τα πίσω και κρύβεται πίσω από την πόρτα.

«Όλες οι πόρτες είναι κλειδωμένες» της λέει φωναχτά πλησιάζοντας στο καθιστικό.

Κρατάει την ανάσα της, η καρδιά της σφυροκοπά μες στο στήθος της. Η πόρτα τρίζει απαλά όταν ο άντρας εμφανίζεται στο κατώφλι. Τον βλέπει από τη χαραμάδα ανάμεσα απ' τους μεντεσέδες, το στόμα του μισάνοιχτο, τα μάγουλά του αναψοκοκκινισμένα.

Τα πόδια της αρχίζουν να τρέμουν πάλι.

Εκείνος κάνει μερικά ακόμα βήματα και μετά σταματά για

να αφουγκραστεί. Η Σοφία προσπαθεί να κάνει ησυχία, όμως η φοβισμένη ανάσα της είναι τραχιά.

«Το βαρέθηκα αυτό το παιχνίδι» λέει προσπερνώντας την.

Τον ακούει που την ψάχνει ανοιγοκλείνοντας πόρτες. Τη διαβεβαιώνει με δυνατή φωνή πως θέλει απλώς να της μιλήσει.

Έπιπλα γρατζουνάνε το πάτωμα, και μετά σιωπή.

Η Σοφία αφουγκράζεται. Ακούει την ανάσα της, τον δυσοίω-
χο χτύπο ενός ρολογιού, αλλά τίποτε άλλο.

Μόνο σιωπή.

Περιμένει λίγο ακόμα, μήπως ακούσει αργά βήματα να πλησιάζουν. Ξέρει πως ίσως πρόκειται για παγίδα, αλλά και πάλι διαλέγει να αφήσει την κρυψώνα της, επειδή αυτή μπορεί να είναι η μόνη ευκαιρία που της δίνεται.

Αθόρυβα προχωράει πιο μέσα στο καθιστικό. Όλα είναι σιωπηλά, λες και τα έχει τυλίξει ένας εκατονταετής ύπνος.

Πηγαίνει στις καρέκλες γύρω από το γυαλιστερό τραπέζι και προσπαθεί να σηκώσει μία, αλλά είναι πολύ βαριά. Έτσι, τη σέρνει από τη ράχη με το καλό της χέρι προς την τζαμαρία, σφαδάζοντας από τον πόνο όταν πρέπει να την πιάσει και με το πληγωμένο. Παίρνει φόρα κάνοντας γρήγορα δυο βήματα, στρέφει τον κορμό της και με μια διαπεραστική κραυγή την πετάει πάνω στο τζάμι.

Η βαριά καρέκλα χτυπάει πάνω του και πέφτει πάλι μες στο δωμάτιο. Το εσωτερικό τζάμι σπάει και διαλύεται στο πάτωμα σκορπώντας παντού γυαλάκια. Μεγαλύτερα κομμάτια γλιστράνε χαμηλά στην κάσα και παραμένουν όρθια, γερμένα πάνω στο άθικτο εξωτερικό τζάμι.

Ο συναγερμός αρχίζει να ουρλιάζει εκκωφαντικά.

Η Σοφία αρπάζει πάλι την καρέκλα αφηφώντας τα γυαλάκια που της σκίζουν τα πέλματα και, ενώ ετοιμάζεται να τη ρίξει στο παράθυρο, βλέπει τον άντρα να έρχεται προς το μέρος της.

Παρατάει την καρέκλα και μπαίνει κατευθείαν στη μεγάλη κουζίνα, διατρέχει με το βλέμμα τις λευκές σανίδες του πατώματος και τους πάγκους από ανοξείδωτο ατσάλι.

Εκείνος την ακολουθεί με συγκρατημένα βήματα.

Η Σοφία θυμάται το κυνηγητό ως μέρος ενός παιδικού παιχνιδιού: το αίσθημα ανημπόριας όταν συνειδητοποιούσε πως ο διώκτης της ήταν τόσο κοντά, που αποκλείεται να του ξέφευγε.

Στηρίζεται στον πάγκο ρίχνοντας κάτω ένα ζευγάρι γυαλιά και ένα ασυνήθιστο βραχιόλι.

Δεν ξέρει τι να κάνει. Κοιτάζει προς τις κλειδωμένες τζαμπορτες κι ύστερα πηγαίνει στη νησίδα, όπου βρίσκονται δύο αστραφτερά κατσαρολάκια. Ανοίγει τα συρτάρια με τρεμάμενα χέρια, βαριανασαίνοντας, και βρίσκει μια σειρά από μαχαίρια.

Αρπάζει ένα τη στιγμή που ο άντρας μπαίνει στην κουζίνα. Κρατά στα χέρια του μιατσιμπίδα για το τζάκι λερωμένη από την κάπνα.

Στρέφει προς το μέρος του το μαχαίρι με τη φαρδιά λάμα, αλλά αμέσως καταλαβαίνει ότι δεν έχει την παραμικρή ελπίδα.

Μπορεί πολύ εύκολα να τη σκοτώσει. Το όπλο του είναι πολύ πιο βαρύ.

Ο συναγερμός τσιρίζει ακόμα. Τα πέλματά της τσούζουν από τις πληγές και νιώθει μουδιασμένο το τραυματισμένο χέρι της.

«Σε παρακαλώ, σταμάτα» λέει με κομμένη την ανάσα οπισθοχωρώντας προς τη νησίδα. «Πάμε πάλι στο κρεβάτι, σ' το υπόσχομαι, δε θα σου δημιουργήσω κανένα πρόβλημα».

Του δείχνει το μαχαίρι, έπειτα το αφήνει πάνω στον πάγκο από ανοξείδωτο ατσάλι και δοκιμάζει να του χαμογελάσει.

«Και πάλι θα σε χτυπήσω» της λέει.

«Δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό» εκλιπαρεί. Νιώθει σαν να χάνει τον έλεγχο του προσώπου της.

«Θα σε χτυπήσω πολύ άσχημα» λέει σηκώνοντας το αυτοσχέδιο όπλο πάνω από το κεφάλι του.

«Σε παρακαλώ, παραδίνομαι, θα...»

«Μόνο τον εαυτό σου πρέπει να κατηγορείς» τη διακόπτει και τότε, ξαφνικά, αφήνει από τα χέρια του τηντσιμπίδα.

Το εργαλείο πέφτει με έναν δυνατό κρότο στο πάτωμα σκορπώντας στάχτη στον αέρα.

Ο άντρας χαμογελά έκπληκτος, έπειτα κοιτάζει τον κύκλο αίματος που απλώνεται στο στήθος του.

«Τι διάολο;» φιθυρίζει. Τεντώνει το χέρι για να πιαστεί, αλλά δε βρίσκει τον πάγκο και παραπατάει.

Στη μέση του λευκού πουκαμίσου του εμφανίζεται κι ένας δεύτερος λεκές αίματος. Οι κόκκινες πληγές στο σώμα του ανθίζουν σαν στίγματα.

Ο άντρας πιέζει το χέρι στο στήθος του και αρχίζει να οπισθοχωρεί τρεκλίζοντας προς την τραπεζαρία, αλλά σταματά και στρέφει τη λερωμένη με αίμα παλάμη του για να την κοιτάξει. Μοιάζει με τρομαγμένο παιδί. Πάει κάτι να πει, όμως γλιστράει στα γόνατά του.

Αίμα πετάγεται στο πάτωμα μπροστά του.

Ο συναγερμός ηχεί ακόμα εκκωφαντικός.

Η Σοφία βλέπει δίπλα από τις ανοιχτόχρωμες κουρτίνες έναν άντρα που έχει ένα κεφάλι με πολύ παράξενο σχήμα.

Στέκεται με τα πόδια ανοιχτά και κρατά με τα δυο του χέρια ένα πιστόλι.

Το πρόσωπό του το καλύπτει μια μαύρη μπαλακλάβα, μόνο το στόμα και τα μάτια του φαίνονται. Στα μάγουλά του κρέμεται κάτι που μοιάζει με δερμάτινα λουριά.

Ο Βίλλε πιέζει το στήθος του με την παλάμη του ξανά, αλλά το αίμα ποτίζει τα δάχτυλά του και τρέχει στο χέρι του.

Η Σοφία γυρίζει με τρεμάμενα πόδια και κοιτάζει τον άντρα με το όπλο. Εκείνος, με το βλέμμα στυλωμένο στον Βίλλε, παίρνει το ένα χέρι από το πιστόλι και σηκώνει σβέλτα από το πάτωμα τους δύο άδειους κάλυκες.

Τρέχει και την προσπερνάει σαν να μην υπάρχει. Κλοτσάει μακριά την τσιμπίδα με την αρβύλα του, τραβάει πίσω το κεφάλι του Βίλλε από τα μαλλιά και μπήγει την κάννη του πιστολιού στο δεξί του μάτι.

Αυτό είναι εκτέλεση, σκέφτεται η Σοφία, και αρχίζει να πηγαίνει προς το καθιστικό σαν σε όνειρο. Χτυπάει τον γοφό της στην άκρη του πάγκου και γλιστράει το χέρι της κατά μήκος του. Καθώς προσπερνά τους δύο άντρες, νιώθει τη ραχοκοκαλιά της

να ανατριχιάζει και προσπαθεί να τρέξει, αλλά γλιστράει μες στα αίματα. Τα πόδια της δεν την κρατούν και πέφτοντας χτυπάει δυνατά το κεφάλι της στο πάτωμα.

Η όρασή της θολώνει και για μια στιγμή όλα μαυρίζουν, μετά ανοίγει πάλι τα μάτια της.

Βλέπει ότι ο άντρας δεν έχει τραβήξει ακόμα τη σκανδάλη, η κάννη συνεχίζει να πιέζει το κλειστό βλέφαρο του Βίλλε.

Το κεφάλι της Σοφίας στο πίσω μέρος όπου χτύπησε καίει και πάλλεται.

Βλέπει θολά, όλα γυρίζουν. Αυτά που κρέμονται από το μάγουλο του άντρα και τα είχε περάσει για δερμάτινα λουριά τώρα μοιάζουν περισσότερο με βρεγμένα φτερά ή μπερδεμένα μαλλιά.

Κλείνει τα μάτια της, καθώς την πιάνει πάλι ζαλάδα, έπειτα ακούει φωνές πάνω από το διαπεραστικό τσίριγμα του συναγερμού.

«Περίμενε, περίμενε» εκλιπαρεί ο Βίλλε βαριανασαίνοντας. «Νομίζεις ότι ξέρεις τι συμβαίνει, αλλά δεν είναι έτσι».

«Ξέρω πως ο Ρατζέν άνοιξε την πόρτα και τώρα...»

«Ποιος είναι ο Ρατζέν;» ρωτάει ο Βίλλε παλεύοντας να πάρει ανάσα.

«Και τώρα θα σας κατασπαράξει όλους η κόλαση» καταλήγει ο μασκοφόρος άντρας.

Μένουν σιωπηλοί και η Σοφία ανοίγει πάλι τα μάτια της. Όλα φαίνονται σαν να εξελίσσονται σε αργή κίνηση. Ο μασκοφόρος κοιτάζει το ρολόι του και έπειτα ψιθυρίζει κάτι στον Βίλλε.

Εκείνος δεν απαντά, αλλά μοιάζει να έχει καταλάβει. Αίμα αναβλύζει από την κοιλιά του, χύνεται στον καβάλο του. Σχηματίζει μια λιμνούλα στο πάτωμα.

Η Σοφία βλέπει τα γυαλιά του πλάι της στο πάτωμα, δίπλα στο αντικείμενο που αρχικά νόμιζε πως ήταν βραχιόλι.

Τώρα συνειδητοποιεί πως είναι ένας προσωπικός συναγερμός.

Μια μικρή ατσάλινη συσκευή με δύο κουμπιά, στερεωμένη σε ένα λουράκι ρολογιού.

Ο μασκοφόρος άντρας στέκεται τελείως ακίνητος παρατηρώντας το θύμα του.

Η Σοφία φέρνει προσεκτικά το χέρι της στο πλάι προς τον συναγερμό, τον κολλάει πάνω της και πιέζει τα κουμπιά κάμποσες φορές.

Τίποτε δε συμβαίνει.

Ο άντρας αφήνει τα μαλλιά του Βίλλε, αλλά συνεχίζει να πιέζει την κάννη του πιστολιού στο δεξί του μάτι. Περιμένει λίγα δευτερόλεπτα και μετά πατάει τη σκανδάλη.

Ακούγεται ένας δυνατός μεταλλικός ήχος, καθώς η σφαίρα πετυχαίνει τον στόχο της. Το κεφάλι του Βίλλε τινάζεται πίσω και αίμα κυλάει σαν καταρράκτης από το κρανίο του. Θραύσματα οστών και μια γκρίζα ουσία πετάγονται ως τον χώρο της τραπεζαρίας, πιτσιλάνε τα έπιπλα.

Η Σοφία νιώθει ζεστές στάλες στα χείλια της, καθώς βλέπει το άδειο φυσίγγιο να πέφτει και να αναπηδά στο πάτωμα.

Στην ατμόσφαιρα αιωρείται ένα νέφος από γκρίζα πούδρα και το νεκρό σώμα σωριάζεται στο πάτωμα σαν τσουβάλι με βρεγμένα ρούχα και κείτεται εκεί ακίνητο.

Ο μασκοφόρος άντρας σκύβει για να μαζέψει τον κάλυκα, και το ρολόι του γλιστράει χαμηλά στην ανάστροφη του χεριού του.

Στέκεται όρθιος πάνω από το νεκρό σώμα, σκύβει μπροστά και πιέζει την κάννη του πιστολιού στο άλλο μάτι του πτώματος. Τινάζει το κεφάλι του για να διώξει κάτι που μοιάζει με μπερδεμένα μαλλιά από το πρόσωπό του και μετά πατάει πάλι τη σκανδάλη.